

בסוגן היצרים

המין משתולל ברחובות. מיקרי-אונס על רקע מיני הולכים ומתרבים. יותר ויותר שומעים על קטינים התוקפים נשים מכוגרות.

לכן קידמו משפחות רבות בברכה את הצנזור רה החמורה, שהטיל לאחרונה שר-החינוך על שיעורי הביולוגיה, המשודרים לבתי-הספר. כי הרי מה שלימדו בשיעורים אלה עד עכשיו גבל, כידוע, בהפקרות מינית משולחת-דסק. מעכשיו תטוהר האווירה. כל הרצאה ביולוגית, בה יופיע המונח המיני "תאמין", תיורק לפח.

מונח זה מעורר בתלמידים אסוציאציות הר-קשורות במין, הסביר את החוק החדש האחראי לסידורים במשרד-החינוך, מר ברגסון. וכל אחד יודע שהמרחק בין אסוציאציות מיניות עד לביצוע פשעי-מין הוא כמעט אפסי. משום כך זרק מר ברגסון השבוע לפח בשאט-נפש הר-צאה של דוקטור תירצה כהן, מדעניה לגנטיקה מאוניברסיטת ירושלים. ברשימה שלה על תור-רת הכרומוזומים הוא ספר שש פעמים את ה-מילים "תאמין". שש פעמים!

אתמול פנתה אלי משלחת תלמידים, נציגי בית-ספר יסודי ידוע בעיר, שגילם הממוצע הוא 13, וביקשה שאפרסם את המכתב הגלוי הבא. הוא מיועד לשר-החינוך:

"שמחנו מאוד כשקיבלנו את הבשורה המש-מחת שיותר לא ישמעו אצלנו על תאמין. סבלנו מהם הרבה שנים, אבל שתקנו, כי לא היה למי לפנות. כל היום עוררו בנו אסוציא-ציות מיניות מכל המינים, והפריעו לנו להתק-דם בלימודי הביולוגיה.

"היום הגענו למסקנה שכבר הגיע הזמן ל-בטל לגמרי את כל שיעורי הביולוגיה. כי שיעורי הביולוגיה מזכירים לנו תמיד שיש תאמין בכל בעל-חי, ותיכף אנחנו מתחילים לחשוב על כל מיני אסוציאציות. אנחנו לא יכולים להמשיך לחיות במתח מיני כזה. אנחנו עוד ילדים! מין לא מעניין אותנו. אחר-כך מתפלאים המבוגרים שיש כל כך הרבה פושעי-מין צעירים.

"גם שיעורי האנגלית התחילו לעשות לנו כל מיני בעיות. כל פעם כשהמורה לאנגלית נכ-נסת לכתה, היא מכריחה אותנו לחשוב בגללה על כל מיני אסוציאציות. היא מפריעה לנו להתרכז בלימודים וגורמת לנו נוק נפשי. אנחנו לא רוצים ללמוד יותר אנגלית! אנחנו לא מעוניינים להיכנס לזרועות הפשע!

"עם התנ"ך אנחנו עוד מתלבטים. מצד אחד אנחנו יודעים שזה ספר קדוש. מצד שני, או איזה פרק שלא נפתח, ממלא אותנו בכאלו אסוציאציות. שזה מפחיד. הרי לא ייתכן ש-מוסד חינוכי יאכיל את התלמידים כל היום רק מין. לכן אנחנו חושבים שלטובתנו אסור לנו ללמוד את ישעיהו, ירמיהו, יחזקאל, מעשה אמנון ותמר, שיר השירים, וארבעת חומשי תורה. משאר הספרים אנחנו מוכנים ללמוד פרקים נבחרים.

"אנחנו גם מבקשים מהמורים שיימנעו להז-כיר בנוכחותנו ביטויים אסוציאטיביים כמו מצא מין את מינו, ארבעת המינים, חלזונות, תזונה, וכדומה.

"הכי טוב שמשרד-החינוך יקים ועדה מיוחדת שתעבור בהירות על כל סיפרי-הלימוד שלנו, ותמחוק את כל המילים וסימני הפיסוק שעל-ליהם להזכיר לנו מילים, שעלולות לעורר בנו

אסוציאציות מיניות. זו עבודה קשה, אך יגעת ומצאת — תאמין.
ג. ב. — למחוק מהר את המילה האחרונה."

הוי. איזה מלחמה נפלאה

ביום החמישי נערך כנס הבריגדה באיצטדיון בלומפילד. ואחרי שכל האנשים מהמשלה גמ-רו לנאום, והחיילים המשוחררים השתחררו שוב, הלך הגדוד השני לאולם קטן בגני-התערוכה, לחגוג באופן פרטי את יום-הולדתה של ה-מלחמה. המלחמה הנפלאה והמתוקה שלו.

בגדול השני היו הבחורים הכי טובים בכרי-גדה. זה דבר ידוע. ידוע לכל בחור מהגדוד השני. כל האלופים של צה"ל יצאו ממנו. כל הקצינים במשטרה. כל האנשים המוכשרים ב-מדינה. כל הפיזטרים. כל המנגנון. כל הגברים. ובכלל, כל מי ששווה משהו. שאר האנשים ב-מדינה יצאו מהגדוד הראשון והשלישי. גם זה דבר ידוע. ידוע לכל בחור מהגדוד השני.

תיזמורת עליונה ניגנה מארשים מהמלחמה ו-הבחורים בחולצות לבנות ובמכנסיים כהים נשענו על הבאר כמו אז, ושתו בירה עם קצף בכוסות גדולות, לוכר הכירה עם הקצף בכוסות הגדולות.

רב-אלוף לסקוב עישן פייפ. רב-אלוף מקלף לא עישן, אבל זה בהחלט לא הפריע לאף אחד, כי הוא גם לא בא, כי הוא לא הרגיש טוב, וחוזק מזה הוא נאם באותו זמן באסיפה של המערך וחוזק מזה בכלל לא הרגישו שהוא היה צריך לבוא ולא בא, כי היו שם כל האלופים האהרים, עם מדליות-הגבורה שלהם. האלופים זורע, ושמיר, והררי אבי הצנחנים.

אז ככה זה היה

ודן אבן, וכרמי, ופריץ עשת, ורופין השגריר בטאנגאניקה לשעבר, וכל הניספחים הצבאיים לשעבר, וסגן-ניצב עופר, וכל המשטרה, והמדען ניר, סוחר-העצים פושקו, מוישה הרוק, לסקוב, זורע, שמיר, בקיצור, כל המוכשרים. גברים אחד-אחד, כי לנשים אסור לבוא למקומות כאלה.

התיזמורת ניגנה היו ימים של תכלת ברקיע / קדימה צעדו גדודים ברחוב, / ... הגדודנים בחוד חודי הכידונים, ומוישה, מבית-הספר ל-דייג במיכמורת, הזכיר לבחורים איך זה היה בבנגאזי. היה יופי, זה לא מה שהיו.

נכון, ענו הבחורים בני ה-45, עם שפם של קצף לבן, כמו אז. נכון, היה יופי. זה לא מה שהיו.

פעם מלחמה היתה מלחמה — העיר לסקוב. או שזה היה אלוף שמיר, או זורע, או מנהל פזנז מירושלים, אדון בן-יהודה. כי כולם נראו אותו הדבר.

נכון, נכון מאוד, הנידו בראש הבחורים עם הכוסות הגדולות, פעם מלחמה היתה מלחמה. יופי של מלחמה זאת היתה, חשבו להם ה-בחורים קצת בעצב, ואחרי הכוס הרביעית אפילו בהרבה התפעלות. המון הרפתקות, ואיזה בידור זה היה! ואיזו התלהבות! כל חייל וחייל ידע שזו המלחמה הפרטית שלו, ואם הוא לא ידע, אמרו לו. לא כמו היום.

ואיך קפטיין צ'רנוביץ, אחיו של יעקוב צור, אמר לרגימנט כשעלו על מכוניות-המשא מ-מצריים לחזית באיטליה: "חבריה, אתם עושים היסטוריה!" ואיך החבריה ענו לו: "ואתם עו-

שים חיים, אה?" מלחמה מצחיקה כזאת! למות מצחוק! רק בדיחות היו שם. למשל, זה שרץ עירום סביב המחנה בשביל חצי לירה, וקיבל 10 לירות קנס.

הוי, איזו מלחמה נפלאה! ואיך קורפוראל שטיינר נפל לג'ורה. אלוף-משנה יהודה הררי, שהיה הסמל שלו בחזית, הוזר אתו שלא ית-קרב יותר מדי לעמדה, אולי יש שם עוד גר-מנים. אבל קורפוראל שטיינר דפק בגאווה על החזה ואמר: "קורפוראל שטיינר לא מפחד מ-גרמנים! קורפוראל שטיינר מפחד רק ממים!" ואז שלף את הניצרה ובקפיצת-נחשון גועזת, מלווה זעקת-קרב, זינק לעמדה, שהיתה בסך-הכל ג'ורה מלאה מיישופכין.

ואיך מייג'ר לסקוב הלך בוקס עם טוראי אחד. אז לא היו הבדלי מעמדות. לא כמו היום, ואיך כל החברה בבנגאזי זרקו עליו געליים, פאטס ושמיכות, וכשהוא פקד להדליק את ה-חשמל, הם כיבו את החשמל, אז הוא אמר ש-יהיה כאן שקט, אז הם עשו כאן רעש. כן, כן, אז היה מוראל. לא כמו היום. כי כל אחד ידע שהוא האח של השני ויש להם אייב משותף. מפקד המחנה הבריטי, שלא רצה לשלוח אותם לחזית. אוה, זאת היתה מלחמה נפלאה!

מה בעצם חסר לי עכשיו? שאל מנהל פזנז מירושלים, אחרי עוד שלושה גאלונים בירה, את סגן מנהל בנק לאומי בתל-אביב. הלא יש לי הכל! בטן, כסף, קרחת. תגידי, מה חסר לי?

"עוד בטן, עוד כסף, עוד קרחת." אמר סגן-המנהל, והבחורים מסביב הריעו אחד-אפס. כמו אז.

טוב, אבל מה בכלל זאת היינו עושים בלי המלחמה? מה, למשל, היה קורה אילו לא היתה מלחמה בכלל? על מה היו מדברים בכנס ה-בריגדה? על מה היו מדברים בכלל בכל הכנ-סים והתחגיגות וימי-ההולדת של לוחמי מלחמת-העולם השנייה, לולא היתה מלחמת-עולם שנייה?

בשעה אחת עשרה בלילה המשיכו הבחורים של הגדוד השני לשתות ולחגוג את היומולדת של המלחמה הנפלאה, וכבר הגיעו למסקנה שזו היתה מלחמה יוצאת מהכלל. פה ושם נהרגו כמה אנשים, אבל באופן כללי היה נפלא. לא כל יום יש מלחמה כזאת. לא כל יום מקבל טוראי תימני חופשה לחודש מהמפקד, לחפש את קרוביו בגרמניה, אבל אז זה היה. אז האמיר-נו בבני-אדם. לא כמו היום.

היה להם בחור שקראו לו דוב ושנקטעה לו יד שמאל. הוא שאג מרוב שמחה, כי זאת לא היתה יד ימין והוא יוכל לכתוב מכתבים ל-אשתו. ככה נזכרו הבחורים בכל הדברים ה-יפים, ושתו ושתו, ובאחת עשרה וחצי בלילה כבר הצטערו מאוד שהמלחמה נגמרה כל כך מהר, מה יש, היא לא יכלה להימשך עוד כמה שנים?

כמעט בחצות נזכר מוישה ממיכמורת להזכיר לבחורים איך זה היה בקאהיר. היה יופי. מורה-הדרך המצרי במוזיאון הראה להם שתי גול-גלות אמיתיות של קליאופטרה. אחת כשהיא היתה קטנה, ואחת כשהיא היתה גדולה. "היום לא רואים דברים כאלה," אמר מוישה.

"נכון," ענו לו בעצב הבחורים עם הכוסות הגדולות, "היום מוייפים הכל. היום מראים ארבע גולגלות במקום שתיים."

הוי, איזה מלחמה נפלאה! ממש לא הרגישו שהיא היתה מלחמה. ואיך אלוף שמיר שפך פודינג על הפרצוף של הגנרל הבריטי. איך פעם בלילה צעק שומר-המחנה על ברוך: "עצור! מי שם?" ואיך ברוך ענה: "חבר עם בקבוק." ואיך השומר ענה: "חבר עבור! בקבוק עצור!" ואיך המפקד האנגלי שאל מי כאן הפסנתרן, ואיך אליהו יצא בחיוך גאה מהשורה ואיך ה-מפקד אמר לו: "אז לך לשטוף את הריצפה בחדר-התרבות!"

כמובן, גם שחטו גרמנים, אבל זה לא שייך למלחמה, וזה עניין צדדי. הם היו מתקרבים לעמדות המובסות וצועקים: "חזירים גרמניים, החוצה! היהודים באו!" ופעם יצא מעמדה כ-זאת חייל עם ידיים על הראש וביקש חנינה: "אני לא חזיר גרמני! אני חזיר אוסטרי! ואני גם סוציאלי-דמוקראט..."

בשתיים-עשרה וחצי בלילה נגמרה היומולדת למלחמה. הבחורים שילבו זרועות, כמו אז, והת-נדנדו לקפה אריאנה. הוי, איזו מלחמה נפלאה!